

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 18321

гр. София, 29.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 40 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и девети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: СВЕТЛОЗАР Д. ДИМИТРОВ

като разгледа докладваното от СВЕТЛОЗАР Д. ДИМИТРОВ Гражданско дело № 20241110110842 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 140 ГПК.

Производството е образувано по искова молба на Н. Р. Ш. срещу „фирма“ ЕООД.

Ищецът твърди, че с ответника сключили договор за потребителски кредит № 825146/30.01.2023г., съгласно който на ищеца е отпусната сумата от 400лв. при ГЛП от 40,05% и ГПР от 49,78% с краен срок за погасяване 17.04.2023г. В чл. 5.1 от договора било уговорено, че в срок от 3 дни от усвояването на сумата, заемателят се задължава да предостави на кредитора едно от следните обезпечения: 1. безусловна банкова гаранция или 2. поръчителство. Чл. 11, ал. 2 предвиждал, че при неизпълнение на задължението на заемателя за предоставяне на обезпечение, същият дължи неустойка в размер от 118,58лв., която му била начислена и общата дължима сума по договора възлизала на 539лв.

Ищецът твърди, че клаузата на чл. 11 от договора е нищожна поради противоречие с императивни норми на закона. Счита, че с нея се цели заобикаляне на закона относно максимално допустимия ГПР. Отделно от това, разписаният ГПР бил неточен, доколкото в него не била включена уговорената неустойка, а и не било изпълнено изискването за посочване на компонентите, които го формират, за яснота и прозрачност. Евентуално посочва, че клаузата за заплащане на неустойка е нищожна като противоречаща на добрите нрави. Изтъква, че клаузата е неравноправна.

С оглед изложеното, моли за постановяване на решение, с което да бъде признато за установено, че клаузата на чл. 11, ал. 2 от договора е нищожна, както и ответникът да бъде осъден да заплати сумата от **5,00лв.**, като частична претенция от 118,58лв., представляваща недължимо платени суми по договора за кредит, ведно със законната лихва.

Ответникът е подал отговор на исковата молба в законоустановения срок. Счита, че производството е недопустимо, тъй като е налице злоупотреба с права от страна на ищеца, доколкото бил образувал няколко сходни дела за

други договори пред СРС. Посочва, че са налице условията на чл. 213 ГПК. Изтъква, че исковата молба е нередовна. Излага съображения и за неоснователност на исовете, като поддържа, че договорът отговаря на изискванията на ЗПК, и включвал ясно посочване на ГПР с неговите компоненти. Твърди, че уговорената клауза за неустойка е действителна и обезпечава изпълнението на задължението на ищеца. Последният разполагал с възможност да се откаже от договора и черпил права от собственото си неправомерно поведение. Поддържа, че е налице индивидуално и добросъвестно договаряне. Посочва, че това бил пореден договор между страните и на ищеца му били известни клаузите. Счита, че всички платени суми от ищеца са на годно правно основание.

Съдът, като съобрази твърденията, доводите и възраженията на страните, намира следното:

Исковата молба отговаря на изискванията за редовност, като са изложени съображения за нищожност на клаузата за неустойка. Ищецът не е длъжен да дава правна квалификация на претенциите си. По отношение на осъдителния иск, за редовност на исковата молба е необходимо само ищецът да твърди плащане на суми без основание, което е сторил в случая, поради което не е налице нередовност.

Предявените исовете са допустими. Няма основание за приложение на чл. 213 ГПК, доколкото другите дела са по-рано образувани и именно по тях следва да се направи това искане. Отделно от това, нормата на чл. 213 ГПК предвижда възможност, която съдът намира, че в случая не следва да бъде прилагана.

Предявени са за разглеждане установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 26, ал. 1, пр. 1 и 3 ЗЗД и осъдителен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД.

В тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване: сключването на договор за кредит между страните със соченото в исковата молба съдържание, включително описаната в исковата молба клауза за дължимост на неустойка, която противоречи на императивни норми и на добрите нрави; извършено плащане на суми в полза на ответника по договора.

В тежест на ответника е да докаже: наличие на основание за получаване на платените от ищеца иски суми, а именно валидни договорни клаузи, отговарящи на императивните изисквания на закона или индивидуалното им договаряне.

С оглед становищата на страните, съдът отделя за безспорно, че между тях е сключен описания договор за кредит със соченото в исковата молба съдържание, като на ищеца е отпусната сумата от 400лв.

Представените от страните писмени доказателства са допустими и относими, поради което следва да бъдат приети.

Останалите искания следва да бъдат оставени без уважение, тъй като няма необходимост от тях – ответникът е представил с отговора на исковата молба досието по кредита, включително справка за извършените плащания, и

няма нужда от изискването им, както и от допускане на експертиза.

На основание чл. 140, ал. 3 ГПК делото следва да бъде насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание, за което да се призоват страните.

Воден от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

УКАЗВА на ищеца в 1-седмичен срок да уточни клаузата, чиято нищожност иска да бъде прогласена, дали е чл. 11, ал. 1 или ал. 2.

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на **13.06.2024г. от 09:45ч.**, за която дата и час да се призоват страните.

ПРИКАНВА страните към **спогодба, медиация или извънсъдебно доброволно уреждане на спора.**

ОБЯВЯВА на страните проекто-доклада по делото съобразно мотивната част на определението.

ПРИЕМА като писмени доказателства по делото документите, приложени към исковата молба и отговора на исковата молба.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ останалите искания.

ДА СЕ ВРЪЧИ на страните препис от настоящото определение, а на ищеца и препис от отговора на исковата молба.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____